

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Још се незна шта је . . .

Још не знамо шта је
Кикинда изрекла, —
Је ли само ротква,
Или можда цвекла.

Биће неко зеље
Врло слабе хране;
Јер је никло брзо —
Једне ноћи тавне.

Чувало се дуго
Од сунчева зрака,
А ми знамо шта се
Изврзе из мрака.

Нису се прибрала
На тенане миења, —
Већ као да се неки
Стари шешир мења.

У дућан се оде
Па се први лати,
На главу с' натуче,
Па се скупо плати.

Многи нису пошли
За овим зефиром,
Већ осташе дома
Под старим шеширом.

Телеграм кикиндски
Још ништа не слови
— Ал успех ће канда
Бити расцеп нови.

Без тога смо могли
Здраво лако бити, —
Е, ал има људи,
Којима се хити.

Сад већ шта је да је,
Не будимо брзи;
Нагађати само
То нас данас мрзи,

А чућемо сутра
Шта ј' Кикинда рекла, —
Је ли ротква само
Ил је можда цвекла.

Д.

Шетња по Новом Саду.

CLXXVIII.

Право рече ономад онај пенштански лист: „сад Срби треба да постану Мађари.“ Па и треба! Мађари се поносе својом народношћу, па нека се и Срби поносе својом; Мађари употребљују туђ новац, да зидају себи лепе улице, па нека и Срби о туђем трошку себи зидају; Мађари добијају највећа звања у земљи, па нека се и Србима даду; Мађари имају своју територију, па дајте и нама Србима; Мађари имају хиљадама претплатника на своје листове, па нека и Срби имају; Мађари имају за своје народно позориште велику новчану потпору, па треба и Срби да се с њима ту изједначе; Мађарски се језик свуда званично употребљује, па нека се употребљује и српски и т. д. Ако је онај мађарски лист тако мислио да се Срби изједначе с Мађарима, онда и ми пристајемо на то и онда оберучке примамо Будапештански програм, што нам га даде хотел „Хунгарија“, и онда ћемо и ми врло радо бити гости у томе хотелу, само нека се точе ту и српска пића поред доброг мађарског и нека се „шпајскарте“ и српским језиком штампају и нека нам ту и српска јела за наше новце пружају. Поред љуте паприке мађарског шовинизма, нека буде ту и доброг ђебапа српске равноправности; поред киселог купуса мађарске хегемоније, нека нам даду и слатког пилева српске аутономије, пак ће се и наш толико пута очемерени стомак поправити, те ћемо моћи по који пут прогутати и по боју кведлу

мађарских саборских закључака. Нека се, даље, у хотелу „Хунгарија“ и оне собе добро наложе, у које Срби одседавају, како би могли гости осећати се поред вруће пећи као код своје куће, а не да им се мрзну прсти кад хоће што да пишу и да не дркћу од зиме, кад читају „Пестерлојда“ и извештаје о изборима. Исто тако ваљало би забранити оним које-каквим хаускнехтима, штумадлама, келнерима и портирима у хотелу „Хунгарија“, да не глобе тако српске госте, да им не деру кожу с леђа, него да их мирно пропуштају с читавим леђима и буђеларом, како би им преостало новаца и за друге цели, као за држање мађарских новина, за прилагање на Деаков споменик и на Чангове и друге добротворне цели.

Тако ће се „Хунгарија“, где је држана конференција српских првака, Србима омити, те све што браћа онде закључе, важиће за народ тако исто, као да је цели народ онде био и те пунктове донео, и онда ће и за нас бити од важности она пословица „Extra Hungariam non est vita . . .“ (Изван Хунгарије нема живота . . .) а нећемо се више морати тешити пословицом: Audaces Fortuna adjuvat — (храбре чува Фортуна) јер до сада је наше храбре вође будимска Фортуна чувала и покривала.

Кад нам се тако омили „Хунгарија“ онда ћемо и ми радо дати уобичајени „трингелт“ не само штумадлама него и келнерима, штајер-егзекуторима и портирима хотелским, и бићемо мирни и задовољни гости, нећемо лупати чаше и огледала, каљати басамаче, грепсти зидове, ни лармати, да други гости не могу мирно — спаваати и бринути се о будућности овога хотела и свију гостију!

Аб.

ПОДЛИСТАК

Ђаволска прича.

Давно је то било, кад је оно живео на гласу доктор и професор, по имену Авицен. Био је човек од големе науке а и у лечењу болесника био је сретне руке. Зато је и пукао глас на далеко, и болесници из најдаљих крајева долажаху к њему да им он помогне.

Али бадава, — тако ти је то увек бивало: што који човек више зна, све то већма увиђа да ништа не зна. То се обистинило и на доктору Авицену. Он никад није пре-стајао учити, истраживати и опите чинити. Није он учио само у својој соби, него и онда кад се шетао. Овде или онде нашао би какву необичну травку, тако би је разгледао, омирисао, мало прожватао и о њој промишљао, све док не би на какву другу наишао.

Једаред шетао се он кроз шуму, ту опази неку чворовиту јелу, која стајала мало подаље од пута. Приђе јој ближе; загледа се у њу, па опази у њој забијен клин, као неки чеп.

Шта то мора бити! — помисли доктор у себи — овде је нека тајна; ово није без неке. Али шта ће то да значи, то бих волео знати. Ухвати за тај чеп, а дрмао га је, а трзао га је а љубао га је, али бадава, чеп је тако

У Ш Т И П Ц И.

§. Чујемо да Тиса има вољу, да неки део новог Будапештанског програма Срба „првака“ одобри и усвоји, и то за сада тачку прву, у којој „прваци“ обећавају да ће се упети свим силама, да Мађарска цвета и напредује; за остале пунктове вели Тиса да ће се промислити.

⊙ Реч „Конференција“ мени се са хемијског гледишта ни мало не допада, јер кад се хемијски анализира, изиђе да је „Кон“ чивутско презиме, „ференц“ мађарско име, а „ија!“ то је нека интерјекција.

⊙ Боже мој ала су чудна та времена! Данас ако ћеш да браниш „Заставина“ начела, мораш то да чиниш у другим листовима!

□ Кикинђани сматрају нови „Будапештански програм“ за неку комедију, кад су одредили, да се збор ради тога држи у а рени.

✠ Но „арена“ је постала од латинске речи „агена“, која значи песак; дакле се и тај нови програм мисли на песку зидати!

+ Изгледа ми да и аранжери сами увиђају, да програм тај није чист, и да би га требало окупати у кади, тес тога ће се збор држати код браће, која се зову Када.

§. Најсмешнији, а уједно и најжалоснији ми је сан тај, кад ко сања, да ће мађарска влада хтети санирати наша повређена автономна права!

јачо углављен био да га руком нико извукао не би. Но на срећу имао је у руци дебелу батину, па њоме удри десно, удри лево, удри од горе, па од доле, док се на послетку чеп раскламита и онда га је већ могао извући. Кад га је извукао праснуло је тако, као кад би ко год из десетакиње пуне шампањскога вина избио врањ. Он се трже и поскочи три корака на траг. Чеп му је био у руци он га је разгледао са свију страна, али на њему не опази ништа не обично, за то га спусти у шпаг, па онда приђе оној рупи у којој је био чеп као запушач, али ни ту још не нађе ништа знаменито. Рука је била малена могао си је двогрошком заклопити.

Али поч'кај мало!

Сад тек опази да се у тој рупи нешто миче; нешто црно, длакаво мигољи се и упиће да из рупе изиђе. То нешто већ се мало помолило на поље, па сад бива све веће, све веће и веће, сад је већ нарасло као осредња гвоздена вуруна, а на врху јој се нешто заокружава, као поприлична бундева или као нека чудновата глава; па ни то још није доста него се на њој виде два мала парошчића.

Док је ово чудовиште скочило на земљу, док се ту заигравало то десно то лево, имао је доктор времена да му опази и реп и јареће ноге. Даклем нико други, него — буди бог с нама — —

Доктор је дрхтао као прут и читао је на глас мо-

WWW.МАЂАРСКИХ САБОРСКИХ ЗАКЉУЧАКА. НЕКА СЕ, ДАЉЕ, У ХОТЕЛУ „ХУНГАРИЈА“ И ОНЕ СОБЕ ДОБРО НАЛОЖЕ, У КОЈЕ СРБИ ОДСЕДАВАЈУ, КАКО БИ МОГЛИ ГОСТИ ОСЕЋАТИ СЕ ПОРЕД ВРУЋЕ ПЕЋИ КАО КОД СВОЈЕ КУЋЕ, А НЕ ДА ИМ СЕ МРЗНУ ПРСТИ КАД ХОЋЕ ШТО ДА ПИШУ И ДА НЕ ДРКЋУ ОД ЗИМЕ, КАД ЧИТАЈУ „ПЕСТЕРЛОЈДА“ И ИЗВЕШТАЈЕ О ИЗБОРИМА. ИСТО ТАКО ВАЉАЛО БИ ЗАБРАНИТИ ОНИМ КОЈЕ-КАКВИМ ХАУСКНЕХТИМА, ШТУМАДЛАМА, КЕЛНЕРИМА И ПОРТИРИМА У ХОТЕЛУ „ХУНГАРИЈА“, ДА НЕ ГЛОБЕ ТАКО СРПСКЕ ГОСТЕ, ДА ИМ НЕ ДЕРУ КОЖУ С ЛЕЂА, НЕГО ДА ИХ МИРНО ПРОПУШТАЈУ С ЧИТАВИМ ЛЕЂИМА И БУЂЕЛАРОМ, КАКО БИ ИМ ПРЕОСТАЛО НОВАЦА И ЗА ДРУГЕ ЦЕЛИ, КАО ЗА ДРЖАЊЕ МАЂАРСКИХ НОВИНА, ЗА ПРИЛАГАЊЕ НА ДЕАКОВ СПОМЕНИК И НА ЧАНГОВЕ И ДРУГЕ ДОБРОТВОРНЕ ЦЕЛИ. ТАКО ЋЕ СЕ „ХУНГАРИЈА“, ГДЕ ЈЕ ДРЖАНА КОНФЕРЕНЦИЈА СРПСКИХ ПРВАКА, СРБИМА ОМИТИ, ТЕ СВЕ ШТО БРАЋА ОНДЕ ЗАКЉУЧЕ, ВАЖИЋЕ ЗА НАРОД ТАКО ИСТО, КАО ДА ЈЕ ЦЕЛИ НАРОД ОНДЕ БИО И ТЕ ПУНКТОВЕ ДОНЕО, И ОНДА ЋЕ И ЗА НАС БИТИ ОД ВАЖНОСТИ ОНА ПОСЛОВИЦА „EXTRA HUNGARIAM NON EST VITA . . .“ (ИЗВАН ХУНГАРИЈЕ НЕМА ЖИВОТА . . .) А НЕЋЕМО СЕ ВИШЕ МОРАТИ ТЕШИТИ ПОСЛОВИЦОМ: AUDACES FORTUNA ADJUVAT — (ХРАБРЕ ЧУВА ФОРТУНА) ЈЕР ДО САДА ЈЕ НАШЕ ХРАБРЕ ВОЂЕ БУДИМСКА ФОРТУНА ЧУВАЛА И ПОКРИВАЛА. КАД НАМ СЕ ТАКО ОМИЛИ „ХУНГАРИЈА“ ОНДА ЋЕМО И МИ РАДО ДАТИ УОБИЧАЈЕНИ „ТРИНГЕЛТ“ НЕ САМО ШТУМАДЛАМА НЕГО И КЕЛНЕРИМА, ШТАЈЕР-ЕГЗЕКУТОРИМА И ПОРТИРИМА ХОТЕЛСКИМ, И БИЋЕМО МИРНИ И ЗАДОВОЉНИ ГОСТИ, НЕЋЕМО ЛУПАТИ ЧАШЕ И ОГЛЕДАЛА, КАЉАТИ БАСАМАЧЕ, ГРЕПСТИ ЗИДОВЕ, НИ ЛАРМАТИ, ДА ДРУГИ ГОСТИ НЕ МОГУ МИРНО — СПАВАТИ И БРИНУТИ СЕ О БУДУЋНОСТИ ОВОГА ХОТЕЛА И СВИЈУ ГОСТИЈУ!

4. „Видело (бр. 36.) почиње свој уводни чланак овим речима: „Сваки се рад с већом вољом ради кад се од њега осети што већа хасна.“ Међер сад тек видимо, за што су Чеда и Пира с таком вољом око жељезнице радили!

△ Ми би имали збору у Кикинди предлог да се у онај програм дода још пети пункт, који гласи: „Сваки члан збора кикиндског опуномоћава се, да сад при почетку нове четврти сме купити претплатнике на „Стармали“ и новце издавачу што пре послати.“

Аб.

Бачванске песме.

По новом програму.

1.

Играј, цупкај ногама,
Поред новог програма,
Мађарске се небој мачке:
Програм има четир т а ч к е!

2.

Зелен ора деб'о лад
Не мучи нас више глад,
Од сад ћемо моћи бити
„Патриота“ нових с и т и!

3.

Прескочићу тарабу,
Прескочићу врата,
И рођена брата —
Пољубићу оно луче,
Што кроз Ти син пенџер гуче.

4.

Опа цупа чизме моје,
Мајстори вас нови кроје,
Сад весело сучем брке,
На мамузи носим жврке!

5.

У Кикинди има канда
Опет новог „Иберланда.“
Јер о народној се плати
Онде буне адвокати.

6.

У Кикинди кличе вила
Данас — првога а прила —
Баш на православне Цвети
Показује на збор кleti:
Чувајте се, синци мили,
Варају вас, априлили!

Аб.

Са свим као на мору.

У руци ми чаша
Пивом наливена
Чини ми се море —
На њему је пена.
Распирујем пену,
Као да оркан дува,
А под певом јао,
Плива — једна — мува.

—В—

литву која му је прва на ум пала, а међу тим се непрестано крстио и одпљуцкивао.

Али ђаво се томе и невешт чивио. Шта више, бацио се у врло елегантну позитуру па се онда још и два-трипут поклонио, а за тим рече доктору овако:

„Молим, молим, господине докторе, не мојте се од мене ни најмање плашити; ја вам нећу ни длаке на глави повредити, — то вас уверавам чашћу мојом. Ви сте цени велику љубав указали, што сте ме пустили из оне рупице, у коју ме је светом водицом и тамјаном угнао неки светац, па ме ту зачепио. Ја вам дугујем великом благодарношћу, ја сам вам ванредно захвалан, — и мило ће ми бити, ако хоћете да вам ту захвалност своју и делом посведочим.“

„Но, то је нешто са свим ново! рече доктор полугласно. Благодарност! захвалност! и то од кога, — већ од ђавола. Још никад нисам чуо да има благодарних ђавола.“

„Но, но,“ — прихвати ђаво — „немојте се смејати јер то је све са свим просто и природно. Ви сте лечник; ви се непрестано мучите и учите, трудите се да какав тајни лек пронађете, но та вам жеља остаје пушта; — али ја провидим кроз снагу, узроке свију болести и снагу свију биљака, па као што рекох, мени би веома мило било кад би вам се за доброту вашу могао одужити тиме, што би ви, као доктор, велику вајду имали.“

— Јесте ли чули, ви сте мени права загонетка. Ви, син пакла, који сте узрок сваком злу, даклем и болестима, ви би хтели да ме научите, како ћу. . . “

„Док вам разјасним, увидићете да ту не ма ништа за чуђење. Даклем чујте ме: што се тиче људи и њиховог душевног и телесног благостања, то је мени девета брига. Али свако је онај луд, који мене обећује, да ја шиљем људима разне болести и невоље. Ја би био прави магарац, кад би то чинио; јер кад страдају, кад им дођу невоље и болести за врат, они се онда окрену богу, сећају се душе, пале кандила и чине милостиње; а да то не иде мени у рачун, то ћете тек допустити. Ја водем грешнике, а ко хоће да грешити тај мора пре свега добро здрав бити; болесници врло мало греше, — не што не би хтели, него што немају моћи за то. Али што год је здравији који угурсуз, то све дуже живи, све више времена има да грешити, — па то и јесте вода на моју воденицу. Видите даклем, драги докторе, да је мене до тога стало, да људи буду што здравији, јер само онда моје њиве цветају. Даклем мени ни мало неће шкодити, ако вам своје тајне откријем, — мени неће шкодити, а вама ће бити поможено.“

(Свршиће се).

Ђира. Даклем збор у Кикинди био је **Априлски.**

Спира. А председник кикиндскога одбора био је **Мајински.**

Ђира. Сад још само фали, да забуна у народу буде (убодено) **јунска.**

Ђира. Ових дана било је између Цис-и Транслајтаније воловско питање.

Спира. А Тиса је за то питање привезао свој остатак на министарској столици. И, ено га сретно је победио.

Ђира. Ала ће то смешно бити, кад потомство у животопису Тисином наиђе на ове речи: Овај славни муж више пута се љуљао, али никад већма него године 1884. Но те су га године **волови одржали.**

П у с л и ц е

Има нас оптимиста, који су се и са кикиндскога збора нечем добром надали; а сада на једаред забобоше, да не чују: **А п р и л и - л и - л и !**

Да се Пештански програм српских „првака“ најпре у новинама претресао, можда би се какво споразумлење истресло. Али он је преко ноћ изникао. Зато се о њему не може казати да је **п р е т р е ш е н**, него да је **т р е с н у т** народу о главу.

Оне људе, који неће да пођу слепо за новим звиждом, те људе „Застава“ већ у напред зове „котеријом.“ — „Застава“ је то могла рећи само у уверењу, да није више „Tonangebend“ јер овакав тон не верујем да ће „Застава“ желити, да га „котерија“ усвоји.

Међу тим, ако котерија означава оне људе, који терају започетим путем, и са њега неће да свраћају без довољно повода и разлога, е онда нема никакве увреде.

Но зато ипак има неке разлике између котерије са народом и — **к о к е т е р и ј е** са владом.

У „Турском Мароду“ има још и драстичнијих на зива за странку народну. Не мора се нико мучити да их сам измишљава. Може их тамо готове наћи.

Гарашанин, бавивши се у Бечу, рекао је једном новинару да је његов кабинет из смртних људи. За то се може лако десити да и други на министарске столице седну. — Но ми смо уверени да се то врло

лако може десити, баш кад би данашњи министри и бесмртни били.

Скоро ће изићи у Бечу на свет дело о Црној Гори. Писац се зове **Т и ц е.** (Које су феле т и ц е, познаћемо по перу, којим ће бити писана ова књига.)

Кад је ономад у Ђакову био трус страдала је и нова католичка црква, добивши много пукотина. Ала нешто кад би бар сада кроз те пукотине излетио из ње дух пропаганде.

У Бечу је сада ловачка изложба. Али премудри ловци нису доспели да у њу што пошљу они су се око другог посла бавили.

Одговори нашег „Домишљана.“

Из Вршца смо добили ово питање:

„Зашто није „Застава“ песму, која је у 8. броју „Стармалог“ после будимпештанске конференције српских „првака“ света угледала, прештамвала, као што је пре вазда чинила, кад је која боља песма у „Стармалом“ изашла? **Бранко“.**

Наш Домишљан се чуди том питању и одговара: „Застава“ доноси сада у подлистку Јокајев роман „Pater Peter“, а у садашњим околностима боље доликује у „Застави“ **мађарски роман, него српска песма“.**

Из Сомбора нас питају, која је тачка Будапештанског програма најпаветнија и најбоља?

Одговор Домишљанов:

„Она пета, што је изостављена; да су и ове четир изостављене, биле би све најбоље и најпаветније.“

Из Панчева нам намигују и питају нас: шта је боље било, док је др. Касапиновић ћутао, или сад кад је проговорио?

Домишљан одговара: По оној пословици, која каже, да је ћутање злато, а говор тек сребро, и кад помислимо да добро злато има нумеру три (а трипут бог помаже) а сребро нумеру 13 (а 13 је несретан број), то нам се **ћ у т а њ е** боље допадало, него садашњи говор.

Из Вел. Бечкерека нас пита један сликар, како би он најбоље насликао овај прелаз Бечкеречког програма у тај нови програм?

Одговор Домишљанов: Нека намолује Бега-канал што тече покрај Бечкерека и утиче у Тису; тиме је изражено, како нешто Бечкеречко бега у Тисину наручја.

Бука. Па који ће лист бити а-да орган те нове Будапештанско-кикинске партије?

Шука. Ја мислим „Хришћански весник.“

Бука. А зашто баш он?

Шука. Јер он није 15 година бранио бечкеречки програм и начела српске народне слободоумне странке, па му се неће моћи пребацити да је недоследан.

Бука. Ко је, бога ти, тај Гордон, што новине о њему толико пишу?

Шука. То је енглески војсковођа, Гордон, што је сад опет грозно потучен код Картума.

Бука. Грозно потучен? Па нашто је онда Гордон?
Аб.

Проба пера.

XIII.

Нашто су комарци.

На што су комарци?

Чега, кога ради?

Рад примера људима,

Који су на влади.

Јер комарци мрзе,

Ко им много кади.

XIV.

Меко и тврдо.

Који нема дуга

Већ јастука брдо

Код тога се збива

Једно мало чудо:

Може лежат меко

А заспати тврдо.

XV.

Да устане Свети Сава.

Кад би данас уст'о

Немањићу Сава,

Та светиња тиха,

Благост, кротост права,

Колајну би своју

— То уверен буди —

Садерати мор'о

С недостојни груди.

Г—н.

И В Е Р Ј Е.

Долетео ми је од некуд листић један беле хартије, на којем стоје ове речи:

„О помена за времена.“

Залутало славољубље —

У лутању своме изгубило пут;

Одјурило чак у Пешту
Тражи Тисин скут.

Бечкеречанин.

На листићу не беше никаква коментара. Нити знам од куда је листић пао, ни ко га је послао, ни коме је намењен.

Ал ваљда има кога, ко ће га разумети!

У кући Озренових родитеља било је два псета: један се звао Париз а други Султан.

Озрен има старијег брата Војислава, који је у оно доба био у Паризу на наукама.

Озрен је сваки час слушао од родитеља својих, да је Војислав у Паризу, да је дошло писмо из Париза и т. д.

Једнога дана запитаће неко нашег малог Озрена: Ала, бога ти, Озрене, а где је сад Војислав?

Озрен брзо одговори:

— У Султану!

„Заставин“ садашњи уредник цитира многе Будапештанске листове, који одобравају нови Будапештански програм српских „првака“, а у бр. 48 вели у уводном чланку: „После Будапештанске штампе није ни бечка штампа дуго заостала са својим назорима о конференцији српских првака. Одобрење с којим и она излази на сусрет одлукама ове конференције, није ни мало мање од оног, које изразише њене друге у Будимпешти.“

Дакле је „Заставин“ садањи уредник задовољан, што му „Будапештанска“ и „бечка“ штампа програм „одобрава“ и „излази на сусрет одлукама.“

Из овога можемо само то научити, да је оно добро и корисно по нас, што будапештанска и бечка штампа одобрава.

Жив ми Тодор, да се чини говор!

Ни „Стармали“ није за бечкеречки програм! А како би он био за бечкеречки програм, кад смо ми толико пута читали у новинама, да је програм бечкеречке читаонице: не држати никакве листове!

Против таквог програма мора се „Стармали“ одсудно опрети, особито сад при прелазу у другу четврт.

Ми смо дакле за то, да се та бечкеречка начела напусте не само у Бечкеречку, и не само у Будимпешти и у Кикинди, него и у целој српству, па да се пригрле начела нове српске странке, која у главном гласе: „Helf was helfen kann!“, па тако и ми желимо, да и „Стармалога“ „потпомогне сваки који може да потпомогне!“

Онда ће оне друге тачке будапештанског програма бити са свим излишне, јер и „Стармали“ 1. потпомаже развијак наше миле државе, 2. брани рав-

ноправност народности, 3. боји се за аутономију и 4. тражи санирање учињених повреда.

Ко дакле „Стармалог“ потпомаже (са 1 фор. на три месеца) тај је учинио излишним нови програм будапештански, а опет је показао да је и против бечкеречких начела, дакле је ступио у неку измирљиву партију, која може свакога задовољити.

Аб.

Unicum.

Славни немачки новелиста Росегер изразио се једаред у неком свом делу, да би волео имати магарца, на коме би по шумама јахао, јер су га ноге издале.

Кад се човек сети колики је велики и богат немачки народ, мислио би да се ова жеља Росегерова досада већ иљадукратно испунила, да он већ има читава крда магараца.

Али не —

Тек сад се нашао један, који у Deutsche Zeitung-у (бр. 4407) позива немачки народ, да прилаже колико ко може, како би се Росегеру могао поклонити жељени магарац.

Ако ова колекта сретно за руком испадне, објавићемо и ми у „Стармалом“.

А. Ала бога вам, је ли жив још ваш стриц?
Шта ради? Пуши ли још на дугачко?

Б. Сад је већ мало скратио.

А. Како то?

Б. Сад пуши само на дуг —

А. Молим вас колико има сати?

Б. Не могу вам казати, мој сат стоји.

А. Па дајте ми ваш кључић, да навијем мој сат од ока.

Б. Не могу вам дати ни кључић, јер и он стоји.

А. Па где врага стоји?

Б. У Чивутском орману.

Кестење.

1.

У Новосадској „Bács-Bodrogher-Presse“ стоји, да је наша позоришна дружина отишла у Кикинди.

Види се да и редакција „Bács-Bodrogher-Presse“ држи кикиндску конференцију такође за — комедију.

2.

Питање. Од куда је то да су неки народњаци преко ноћ фирму променули?

Одговор. Ваљда хоће да банкротирају.

3.

Шта значи то „котерија“?

У сваком речнику стоји, да „котерија“ значи: Sippschaft, Interessengemeinschaft, Clique.

Ал' ено „Застава“ каже, да „котерија“ не значи ништа рђаво.

De gustibus non est disputandum.

М.

! На конференцију!

Срби браћо! Ово досадашње ништ' не ваља! Хајдемо на конференцију, да се договарамо, да од сада буде боље!

То јест:

Не ваља, што се до сада тако слабо одазивасмо са претплатом на „Стармали“, него скупљајмо се и договарајмо, како ћемо се постарати, да од сада „Стармаломе“ више претплатника набавимо!

Ево новог програма, нове четир тачке:

1. Потпомажимо државу „Стармалију“ и њен развјитак, као што се приличи добрим грађанима.

2. Старајмо се за „равноправност“ сви ће претплатници бити равноправни.

3. Чувајмо „аутономију“ (самосталност) свакијег цџа; свакоме ваља допустити, да сме свака 3 месеца послати за „Стармалог“ 1 фор.

4. Ваља да се „санирају“ све повреде, учињене издавачу „Стармалог“ примањем листа на вересију, дакле да се дуг плати.

Од 1. априла о. г. нека ступи овај нови програм у живот. Особито би нужно било, да и Вел. Кикинда овај програм усвоји, а и многа друга наша већа места, која су пуна „Кикерикија“, а не држе српске листове. С тога дакле: Хајд'мо на конференцију и отимајмо се о већину, т. ј. ко ће више претплатника скупити.

Сваки који се око овога буде заузимао нека буде уверен, да ће издаваштво „Стармалог“ његове заслуге много боље умети уважити и захвално му бити, него што ће мађарска влада уважити рад оних конференција у Будапешти и Кикинди.

Администрација „Стармалог.“
У Н Саду.

Чудновато.

Свака цура мисли
(А има и право)
Да је сваки човек
Неки мали ђаво.

Ипак за то свака
Девојка у коси
У вишњег проси:
Да је ђаво носи.

Г—н.

Честитање.

Госпођа М. Баш сам сад била код доктора; извадила сам зуб.

Н. Н. Честитам.

Госпођа М. коме? мени?

Н. Н. Не него вашем зубу.

Госпођа М. А за што?

Н. Н. Јер сад неће више бити у близини вашег језика.

Из пиваре

Гост. Јесте ли чули, данас вам је пиво страшно рђаво.
Гостионичар. Ћутите, бога вам. Зажмурите па прогутате.

(После неколико минута гост плати, али само половину цене).

Гостионичар. Молим, молим, ви сте мало платили.

Гост. Ћутите, бога вам. Зажмурите па стрпајте у џеп.

При изласку из службе.

Слушкиња. Љубим руку милостива. Даклем ја одлазим од вас. Али молим да ми дате сведоџбу.

Милостива. Шта, ти још смеш искати сведоџбу!
— А шта мислиш, какву би ја теби сведоџбу могла дати.
у овој љутини? Но, лепо би била препоручена.

Слушкиња. Па неморате се много трудити, милостива; напишите ми само да сам ја код вас издржала пуни 14 дана. Друге сведоџбе и боље препоруке ја и не тражим.

У књижарници.

Муштерија. Дајте ми какав роман од Жорж-Санове Помоћник. Жао ми је, али то баш сад немамо.

Књижар (шапће му на уво) Не смеш никад рећи да што немаш. Подај му сановник. То је налик на оно што он иште.

У писара поговора не ма.

Срески начеоник г. К. дао се портретирати. Овај портре показао је он и своје увек главом климајућем, свагда леђа пригибајућем, учитивјејшем и понижејшем писару Препреденовићу, те га запита еда ли је добро погођен? Портре истина није баш најбоље испао али Препреденовић за то ипак рече: „Погођени сте, господине, изванредно добро; та могао би вас таки познати и онај, који вас никад није видео.

Ђаволска одлука. А. Та ти си се нешто страшно озбиљио! За име божије, шта си наумио?

Б. Ја сам се на нешто одлучио, што ће силнога свега живота стати!

А. Та говори, ако бога знаш, каква ти је то одлука?

Б. Наумио сам — медицину штудирати.

—о—ћ.

Школски надзорник: Учите-ли ви штогод у школи?

Ученик: Не учимо.

Школски надзорник: А зашто не учите?

Ученик: Е, кад нас има много па господин учитељ мора много да туче!

—о—ћ.

Катихета: Ко добро чини, доћи ће у рај. "Но, Драгутине, шта ће с оним бити, ко зло чини?"

Драгутин (синчић адвокатор): Тога ће мој тата одбранити.

—о—ћ.

Добар изглед Хо, а откуд ти, чича Мијо?

Та ето, господин попо, са вашара.

А шта ти је то у џаку?

Та купио сам једно прасенце па ако ми жена здрава буде, да видите, господин попо, какву ћу крмачу до божића имати!

—о—ћ.

Лајтнант Мазгове један, та ти си ми донео чвршире са подераним џеповима!

Фуришица: Молим, г. лајтнант, данас је већ пети, а ту г. лајтнант остави код куће буђелар!

—о—ћ.

Н (ћелав). „Ах, обожавана вештакиња, подарите ми један прамичак Ваше косице за спомен!

Вештакиња: „Па шта ћете с једним праменом, боље узмите сву за бароку!

—о—ћ.

Непријатно мењање. А, Но, пријатељу мој, како ти се подuzeће, о коме си ми пре говорио, исплатило?

Б. Када узех пре годину дана једног друга у радњу, имао сам ја новац а он — искуства. Сад има он новац а ја искуства.

—о—ћ.

Одговори Администрације.

Г. Паји М. Бикару, Сомбор. Примили смо послата три броја „Стармалог“ од прошле године, за које Вам 60 новч. уписујемо на II. четврт о. г.

Г. Сими Г. Петровићу, Вршац. Примили смо два броја „Стармалог“ од 1883. и уписујемо Вам 40 новч. за II. четврт, која идућим бројем већ настаје.

Новије књиге и листови.

које уредништво прима у замену.

О коњу. Написао Ђ. Глибоњски (Наградила Матица Српска) у Н. Саду 1884. Издање штампарије А. Пајевића. Цена 30 новч.

Прва знања о човеку. За малу децу. Издање књ. В. Валожина у Београду 1884 у држ. штампарији. Цена 50 пара
Narodne humoristične gatalice i varalice. Skupio Vuk v. Vrčević. U Dubrovniku naklada tiskarnica D. Pretnera. 1884. Cena 40 novč.

После Будимпешт. конференције Српских „првака.“ и т. д. у Вршцу 1884 издаје шам. Ветла и Веронића.

ТРАЖЕ СЕ „СТАРМАЛОГА“ ЗА 1883.

Следећи бројеви :

6-ти, 7-ми, и 19-ти.

За сваки поједини цео и поде чисто сачувани број плаћа се 20 новч. Ко има и жели продати нека у крстоплету одмах пошље ма који од горе наведених бројева, па ће му се новац опремити.

Администрација „Стармалог.“

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР

за 1884.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1884. до
од 1. априла даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИ-СИ: Средом и недељом у 5¹/₂ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5¹/₂ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5¹/₂ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10³/₄ сах. пре подне.

Н. Сад. 30 марта 1884.

Агенција.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

П. Н.

Од доленазначенога дана почињући издавање се између НОВОГ САДА и КАРЛОВАЦА-ЗЕМУНА-БЕОГРАДА карте за тамо и натраг по спуштеној цени, и то по овој:

	I. место	II. место:
Од Н. Сада у Карловце и натраг	ф. — 62 н. ф. — 41 н.	
„ „ „ Земун „ „	3. 77 н. „ 2. 51 н.	
„ „ „ Београд „ „	4. 13 н. „ 2. 82 н.	

Нови Сад, 27 марта 1884. Агенција

ОГЛАСИ.

Слободан сам пошт. публици до знања ставити, да сам своју помодну галантеријску и белог еспана трговину са пролетњом робом потпуно снабдео.

Нарочито препоручујем велики избор сунцобрана, Лепеза, Чарапа, Вулова у бојама и т. д. Особито обраћам пажњу поштов. публике на моје велико стовариште готових

ЖЕНСКИХ МАНТЛЕТА И ОГРТАЧА ЗА КИШУ

по најновијој фазони просто и богато израђених, све послугом солидном а ценом најнижом утврђеном. —

Препоручујући своју трговину пошт. публици остајем на услузи

Стева Димитријевић

трговац „Код златне Кугле“ главна улица
у Новоме Саду

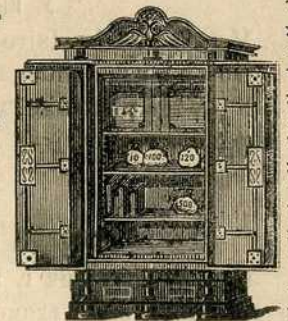
3—6

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Нарудбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

6—33